ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci navrhovatele: **P. J.,** zastoupeného advokátkou Mgr. Lucií Stejskalovou, Heršpická 5, Brno, proti odpůrci: **Magistrát města Brna**, Malinovského náměstí 3, Brno, zastoupenému advokátem Mgr. Pavolem Riškou, Jakubská 2, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Mgr. L. J.**, **II. MUDr. Z. J.**, obou zastoupených advokátem Mgr. Stanislavem Smrčkou, Jakubské náměstí 4, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úprava směrné části Regulačního plánu MČ Medlánky ze dne 28. 7. 2023, S_{rp} 5/2023 pod čj. MMB/0255769/2023, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2024, čj. 73 A 6/2023-176,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. XA a XB v katastrálním území M., které sousedí s pozemky osob zúčastněných na řízení (*OZNŘ*). OZNŘ obdržely územní rozhodnutí a stavební povolení na stavební záměr „Novostavba rodinného domu na [*dotčených pozemcích*]“ (*společné povolení*). Proti tomuto společnému povolení podal navrhovatel neúspěšné odvolání. Rozhodnutí odpůrce napadl navrhovatel žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozhodnutí zrušil a věc vrátil odpůrci k dalšímu řízení. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem čj. 6 As 77/2023-121 (*rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2024*). Na žádost OZNŘ následně odpůrce vydal sdělení nazvané

Úprava směrné části regulačního plánu MČ Medlánky (*sdělení*), kterým byla snížena výměra překryvné funkce zeleně na pozemcích OZNŘ s parc. č. XC a XD z 320 m^2 na 100 m^2.

[2] Proti sdělení se navrhovatel bránil u krajského soudu s návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud však návrh odmítl pro nedostatek podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že sdělení není opatřením obecné povahy, ale rozhodnutím podle části čtvrté správního řádu.

2. Kasační stížnost, vyjádření odpůrce a OZNŘ, replika navrhovatele

[3] Navrhovatel (*stěžovatel*) usnesení krajského soudu napadl kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Namítá totiž nezákonnost usnesení pro nesprávné posouzení právní otázky, nesprávné posouzení skutkových okolností, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

[4] Stěžovatel shrnuje závěry rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2024, ze kterého krajský soud vycházel a který byl vydán v téže věci. Podle stěžovatele byla v tomto rozsudku nesprávně posouzena otázka, zda regulační plán může na základě stanovení plochy překryvné zeleně měnit funkční využití pozemku stanovené územním plánem. V této souvislosti stěžovatel též tvrdí, že vymezení překryvné funkce zeleně představuje zásadní limit pro využití území, přičemž změna takových limitů musí být provedena opatřením obecné povahy. Krajský soud údajně (v souladu s rozsudkem NSS ze dne 26. 9. 2024) nesprávně uvedl, že „*regulační plán nemůže na základě stanovení plochy překryvné zeleně měnit funkční využití pozemku stanovené územním plánem. Tento právní názor zcela vyvrací přesvědčení navrhovatele založené na argumentační linii, že napadené sdělení je závaznou změnou RP Medlánky, neboť se nepřímo dotýká mechanismu výpočtu indexu podlažní plochy.*“ Uvedený závěr je ale chybný, neboť NSS v rozsudku na jednu stranu vyslovuje, že regulační plán může stanovit příslušné části plochy pro speciální účel (např. zeleň), na druhou stranu ale uzavírá, že k tomu na základě regulačního plánu nemůže dojít, neboť by takový postup byl v rozporu s hierarchií územně plánovací dokumentace. Proto je rozsudek NSS nepřesvědčivý, vnitřně zmatečný a rozporuplný.

[5] Stěžovatel krajskému soudu též vytýká, že rozsudek NSS slepě aproboval a nezabýval se otázkou, zda překryvná zeleň naplňuje znaky limitu pro využití území. Pokud by tak prý totiž krajský soud učinil, musel by dospět k závěru, že vymezení překryvné zeleně významným způsobem zasahuje do samotného využití území a s tím spojené zástavby. Proto i překryvná zeleň představuje limit pro využití území. V této souvislosti stěžovatel dovozuje, že sdělením byla změněna závazná část regulačního plánu, nikoli směrná, jejíž změna má být provedena opatřením obecné povahy. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že i na změnu regulativu, který byl nesprávně zařazen do směrné části, se z materiálního hlediska pohlíží jako na změnu provedenou opatřením obecné povahy. Krajský soud proto pochybil, když návrh stěžovatele odmítl.

[6] *Odpůrce* uvádí, že se stěžovatel vymezuje převážně proti rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2024. V této souvislosti proto připomíná, že regulační plán je k územnímu plánu města Brna ve vztahu podřízenosti a nemůže tak regulovat území v rozporu s regulací obsaženou v nadřízené plánovací dokumentaci a nemůže odporovat ani principům a základním koncepcím územního plánu. Stanovil-li tedy územní plán, jaké plochy jsou použitelné pro výpočet indexu podlažních ploch, regulační plán nemůže tuto hodnotu modifikovat. Územní plán města Brna v daném území vymezuje plochy pro bydlení a plochy pro zeleň. Plochy s překryvnou funkcí jsou podle čl. 6 vyhlášky statutárního města Brna č. 8/2002 o závazných částech Regulačního plánu MČ Medlánky (*vyhláška č. 8/2002*) zařazeny do

směrné, nikoli závazné části regulace. Tvrdí-li stěžovatel, že sdělením došlo ke změně závazné části regulačního plánu, neboť překryvná funkce zeleně je zásadním limitem pro využití území, ztotožňuje se odpůrce s posouzením krajského soudu, který stanovil, že sdělením nedochází ke změně závazné části regulativu a že překryvnou funkci zeleně nelze považovat za limit využití území. Překryvná zeleň má totiž pouze doplňkovou funkci, a proto byla vyhláškou č. 8/2002 správně zařazena do směrné části regulačního plánu. Krajský soud tedy nepochybil, když sdělení, kterým byla upravena výměra překryvné funkce zeleně, posoudil jako rozhodnutí podle části čtvrté správního řádu, nikoli jako opatření obecné povahy. Proto odpůrce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[7] *Osoby zúčastněné na řízení* zdůrazňují, že i když jim samotný rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2024 nevyhověl, přisvědčil jejich stěžejní argumentaci. Konkrétně ohledně toho, že se při výpočtu hodnoty indexu podlažních ploch užijí jako disponibilní i ty pozemky, do nichž zasahuje překryvná zeleň. K formální povaze překryvné zeleně OZNŘ odkazují na čl. 6 vyhlášky č. 8/2002, který upravuje regulační podmínky pro plochy s překryvnou funkcí do směrné části regulačního plánu. Překryvná funkce zeleně tak byla též zjevně zařazena pod směrnou část, a proto i její změna mohla být provedena méně formálním postupem. K materiální povaze překryvné funkce zeleně OZNŘ poukazují na vymezení pojmu limit využití území, který nemá být vykládán extenzivně. Pod tento pojem spadají až takové limity, které podstatným způsobem zasahují do urbanistické koncepce a nezanedbatelným způsobem ovlivňují charakteristiku území. Překryvná funkce zeleně však zásadním způsobem do území nezasahuje, a proto ani nepředstavuje nezanedbatelný limit pro využití území, který musel být podle staré právní úpravy zařazen do závazné části územní plánovací dokumentace. Z výše uvedeného je proto zjevné, že překryvná funkce zeleně byla správně zařazena do směrné části regulačního plánu.

[8] Stěžovatel v *replice* opakuje, že úprava překryvné zeleně představuje zásadní zásah do území, stejně jako index podlažních ploch, minimální podíl bydlení nebo jiné limity využití území. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2014, čj. 3 As 60/2014-85, připomíná, že podle ustálené judikatury je pro posouzení zásadní, zda regulativem dochází k uspořádání území, které limituje jeho využití. Překryvná funkce zeleně proto musí být limitem využití území, neboť jejím vymezením k uspořádání území dochází. Pozemky OZNŘ z více než 55 % tvoří překryvnou funkci zeleně, a proto by bylo nesmyslné, kdyby tato regulace území měla být něčím jiným než zásadním určením limitů. Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením OZNŘ, které zastávají názor, že disponibilní pro výpočet hodnoty indexu podlažních ploch jsou pozemky *„schopné užití s konkrétním záměrem,“* aniž by tento svůj závěr jakkoli odůvodnily a aniž by takový výklad měl oporu v územním plánu. Za disponibilní pozemky naopak nepovažují pozemky ve veřejném vlastnictví, neboť nejsou jejich vlastníky. K tomu stěžovatel namítá, že si není vědom, na jakém místě brněnský územní plán disponibilní pozemky navazuje na vlastnictví žadatelů. Pro stavební záměr navíc nelze za disponibilní pozemky považovat ty, které jsou ryze nestavební.

3. Posouzení věci NSS

[9] NSS předně připomíná, že v řízení o kasační stížnosti podané podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 24/2004-49, nebo ze dne 23. 11. 2016, čj. 1 As 227/2016-54). NSS se proto může zabývat výhradně důvody, které vedly k odmítnutí návrhu krajským soudem. V daném případě se proto bude NSS

zabývat tím, zda napadené sdělení skutečně není opatřením obecné povahy, které by bylo soudem přezkoumatelné dle § 101a násl. s. ř. s.

[10] NSS se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností usnesení krajského soudu, protože pouze přezkoumatelné rozhodnutí lze posuzovat věcně. Podle judikatury NSS se za nepřezkoumatelné rozhodnutí považuje až takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považuje soud za rozhodné, popř. na jakých úvahách soud své rozhodnutí založil. Nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost trpí takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti nebo z něhož není seznatelné, jak soud rozhodl.

[11] Z napadeného usnesení je však dostatečně zřejmé, jak krajský soud rozhodl, neboť jasně a srozumitelně vysvětlil, na základě jakých důvodů dospěl k závěru o nesplnění podmínky řízení, a náležitě objasnil, proč napadené sdělení nelze považovat za opatření obecné povahy. Námitka nepřezkoumatelnosti je navíc pouze obecná, neboť neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, pro které stěžovatel shledává napadené usnesení nepřezkoumatelným, tzn. netvrdí, co v něm skutečně chybí. Lze tak učinit dílčí závěr, že napadené usnesení je přezkoumatelné.

[12] NSS se dále zabýval stěžejní kasační námitkou, a to povahou sdělení o úpravě směrné části regulačního plánu. Stěžovatel tvrdí, že sdělením, kterým byla snížena výměra překryvné funkce zeleně z 320 m^2 na 100 m^2 na pozemcích parc. č. XC a XD v katastrálním území M., byla změněna závazná část regulačního plánu. Stěžovatel to dovozuje ze skutečnosti, že i tato úprava je spojena se změnou směrných regulativů týkajících se limitů využití území.

[13] NSS připomíná, že regulační plán byl přijat v roce 1998. Na nyní posuzovanou věc proto dopadá § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu *(stavební zákon*) podle něhož platí, že „*územně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení*.“ Ze stejného ustanovení vyplývá, že závazná část územně plánovací dokumentace obsahuje zásady uspořádání území a limity jeho využití vyjádřené v regulativech, přičemž ostatní části řešení jsou směrné.

[14] Podle § 18 odst. 1 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, ve znění účinném do 31. 12. 2006, platí, že „*závazná část územně plánovací dokumentace s ohledem na hodnoty území omezuje, vylučuje, popřípadě podmiňuje umísťování staveb, využití území nebo opatření v území a stanoví zásady pro jeho uspořádání.*“ Podle § 18 odst. 2 písm. c) této vyhlášky obsahuje závazná část regulativu zejména „*vymezení zastavitelného území, jednotlivých stavebních pozemků, jejich využití, umístění staveb, omezení změn v jejich užívání, přístupy ke stavbám a napojení na technické vybavení, prvky územního systému ekologické stability, pozemky přípustné pro těžbu nerostů, pokud těžba přichází v úvahu, regulační prvky plošného a prostorového uspořádání (např. uliční a stavební čáry, výška a objemy zástavby, ukazatele využití území, řešení dopravy a technického vybavení),* ***limity využití území*** *a vymezení pozemků pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanací nebo asanačních úprav*.“

[15] Z právě citované právní úpravy se tedy skutečně podává, že limity využití území mají být upraveny v závazné části regulačního plánu. Nicméně z výše uvedeného není zřejmé, zda překryvná funkce zeleně skutečně představuje limit pro využití území. Pokud by totiž takovým limitem byla, pak by dle tehdy platného stavebního zákona měla být upravena v závazné části regulačního plánu. S otázkou, zda překryvná funkce zeleně byla nesprávně zařazena do směrné části regulačního plánu, tedy souvisí též posouzení formy, kterou může její změna provedena.

[16] Změna směrné části regulačního plánu MČ Medlánky byla provedena za účinnosti stavebního zákona č. 182/2006 Sb., který již nerozlišuje směrnou a závaznou část územně plánovací dokumentace. Závaznou povahu má celý regulační plán a jeho změny provádí zastupitelstvo obce ve formě opatření obecné povahy. Při přechodu do nového právního režimu však § 188 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 nestanovil nový postup provádění změn směrné části, ale odkázal na předchozí právní úpravu, podle které rozhoduje pro své území obecní úřad a v ostatních případech úřad územního plánování. Směrná část regulačního plánu (přijatého za předchozí úpravy) se proto upravuje podle předešlého stavebního zákona rozhodnutím příslušného úřadu, nikoli opatřením obecné povahy (srov. též rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2023, čj. 10 As 165/2023-79).

[17] Stěžovatel se domnívá, že překryvná funkce zeleně je limitem využití území, a proto měla být její změna provedena opatřením obecné povahy. Toto své tvrzení opírá o usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013-116, z něhož se podává, že *„má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3 věty prvé stavebního zákona z roku 2006, tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní,“* a dále *„obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze jej napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s.“* Závěr o tom, zda je změna provedena formou opatřením obecné povahy, se tedy odvíjí od toho, zda je měněn regulativ, který má být upraven v závazné části. Je-li tomu tak, pak se bez ohledu na zvolenou formu změny jedná materiálně o opatření obecné povahy.

[18] V posuzované věci je proto rozhodné to, zda výměra překryvné funkce zeleně je limitem pro využití území, a tedy i regulativem, který má být zařazen do závazné části územně plánovací dokumentace.

[19] Závazná část regulačního plánu MČ Medlánky byla upravena vyhláškou Magistrátu města Brna č. 3/1999, o závazných částech Regulačního plánu městské části Medlánky, která byla následně nahrazena vyhláškou č. 8/2002. Podle čl. 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 8/2002 se za závazné považují prvky regulace funkčního a prostorového uspořádání území obsažené v hlavních výkresech regulačního plánu a jeho textové části, tedy funkční uspořádání území a limity jeho využití v členění na plochy stavební a nestavební – volné. Písm. b) stejného ustanovení určuje regulační podmínky pro plochy stavební, vyznačené v hlavním výkrese regulačního plánu. Oproti tomu podle čl. 6 písm. c) vyhlášky č. 8/2002 pod směrnou část regulačního plánu spadají regulační podmínky pro plochy s překryvnou funkcí, vyznačené v hlavním výkresu regulačního plánu.

[20] Z napadeného sdělení vyplývá, že jím byla snížena výměra překryvné funkce zeleně na shora označených pozemcích, které se podle územního plánu nacházejí ve stabilizované funkční ploše bydlení s podrobnějším účelem využití BC – plochy čistého bydlení. Rovněž podle regulačního plánu spadají tyto pozemky pod plochy čistého bydlení, přičemž účel využití části příslušných pozemků je upraven jako překryvná funkce zeleně.

[21] Jak již bylo uvedeno v rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2024 *„jestliže územní plán vymezuje plochy, pro něž následně stanovuje regulativy využití, zde zejména IPP, regulační plán může takovou regulaci zpřesnit pro konkrétní plochy, například jejich výhradním určením pro zeleň. Taková podrobnější regulace ale nemůže popřít ani základní členění ploch dle územního plánu, ani regulaci využití těchto ploch stanovenou územním plánem. Při výpočtu hodnoty IPP příslušné*

plochy je pak třeba vycházet z jejího vymezení v územním plánu, na výměře plochy, a tedy i hodnotě IPP, se přitom podílejí i ty její části, které mají podle regulačního plánu omezené či nulové stavební využití. To nejen respektuje hierarchii územně plánovacích dokumentací, ale odpovídá i účelu regulace využití území: takové plochy samy nemohou být zastavěny, ale (spolu)vytvářejí přirozené okolí staveb. Jen tak je zajištěno naplnění požadavků jak územního plánu (dodržení regulativu stanoveného pro vymezenou plochu), tak regulačního plánu (určení příslušné části plochy pro specifický účel, např. zeleň)." Stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje se závěry tohoto rozsudku a tvrdí, že na základě uvedeného posouzení není regulační plán v souladu s územním plánem. Zároveň žádá, aby se NSS v nyní posuzované věci hlouběji zabýval problematikou pozemků disponibilních pro výstavbu v souvislosti s výpočtem hodnoty indexu podlažních ploch.

[22] K tomu NSS připomíná, že regulačním plánem mohou být zpřesněny plochy vymezené v územním plánu, nikoli však způsobem, kterým by bylo popřeno základní vymezení těchto ploch. Regulační plán musí být v souladu s nadřízenou územně plánovací dokumentací (což ostatně vyplývá z § 43 odst. 5 a § 71 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006 i z rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2024) a nemůže jím být měněno funkční využití pozemků stanovené územním plánem. V nyní posuzované věci však nebylo zasaženo do funkčního vymezení území, neboť pozemky s plochou překryvné zeleně se i podle regulačního plánu nacházejí ve stabilizované funkční ploše bydlení s podrobnějším účelem využití BC, stejně jako je tomu podle územního plánu. Vymezením překryvné funkce zeleně tedy nebylo zasaženo do funkčního využití ploch, ale pouze byl doplněn o konkrétní účel.

[23] Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že překryvná funkce zeleně představuje obecný regulativ prostorového uspořádání území, tedy limit pro jeho využití, jako je tomu u indexu podlažních ploch. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2012, čj. 1 Aos 2/2013 (č. 2943/2014 Sb. NSS), na které stěžovatel odkazuje, vyplývá, že „*index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážejícím jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti.*" Jak ale správně uvádí krajský soud (s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2014, čj. 7 As 153/2014), ne všechny prvky, které ovlivňují charakteristiku území, tak činí nezanedbatelným způsobem.

[24] Z právě zmíněného rozsudku NSS čj. 7 As 153/2014 se totiž podává, že „*index podlažní plochy je zjevně regulativem, který má zcela zásadní dopad na regulované území a jeho okolí,* [takže] *je jej nutno považovat za „limit využití území" ve smyslu ust. § 18 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 135/2001 Sb., jehož vymezení je závazné.* ***Toto ustanovení (respektive jednotlivé pojmy v něm obsažené) je tedy nutno interpretovat vždy tak, že pod něj spadají zásadně všechny regulativy, které nezanedbatelným způsobem ovlivňují charakteristiku území a zejména práva a povinnosti vlastníků nemovitostí na dotčeném území. V ostatních případech je nutno v souladu s ust. § 29 starého stavebního zákona respektovat autonomní vůli schvalujícího orgánu upravit to které pravidlo či koeficient závazně, nebo naopak směrně.***"

[25] Podle ustálené judikatury NSS nelze limity využití území vykládat extenzivně, tedy jako jakékoli omezení vlastnického práva (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, čj. 3 As 60/2014-85). Rozhodné jsou takové limity využití území, které podstatným způsobem zasahují do urbanistické koncepce, na jejímž základě se bude obec rozvíjet. Urbanistická koncepce má totiž řešit funkční využití ploch, jejich přípustné, nepřípustné a případně podmíněné využití. Stanovená výměra překryvné funkce zeleně na konkrétních pozemcích,

které se podle regulačního i územního plánu nacházejí ve stabilizované funkční ploše bydlení s podrobnějším účelem využití BC – plochy čistého bydlení, takový nezanedbatelný limit pro využití daného území nepředstavuje.

[26] NSS se proto v tomto ohledu zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který uvedl, že plochy překryvné funkce zeleně a podmínky její regulace naplňují pojmovou představu směrného regulativu. Přestože vlastníky pozemků do jisté míry omezují ve výstavbě, nepředstavují takové omezení, které by bylo možné označit za nezanedbatelný limit pro využití území. Úprava výměry překryvné funkce zeleně proto není ani limitem pro využití území, jehož úprava musí být uvedena v závazné části regulace. Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že na napadené sdělení je nutné pohlížet jako na opatření obecné povahy, neboť jím dochází ke změně závazné části regulačního plánu.

[27] Na závěr NSS připomíná, že v nyní posuzované věci bylo rozhodné, zda sdělení naplňuje znaky opatření obecné povahy, a zda tedy krajský soud pochybil, když stěžovatelův návrh zamítl pro nedostatek procesní podmínky. NSS se proto blíže nezabýval dalšími námitkami, kterými stěžovatel napadá rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2024 a zároveň žádá, aby se NSS v nyní posuzovaném případě hlouběji zabýval tím, které pozemky jsou skutečně disponibilní pro výpočet hodnoty indexu podlažních ploch. Správnost stěžovatelových úvah polemizujících s tímto rozsudkem totiž NSS nyní zkoumat nemůže.

4. Závěr

[28] NSS konstatuje, že krajský soud návrh stěžovatele zamítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Odpůrci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

[30] OZNŘ mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. NSS však OZNŘ žádnou takovou povinnost neuložil, proto nemají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu